

Rasmussen og Trier) stiller Forslag om, at der indføres offentlig Votering i Højesteret, se Ændringsforslagene Nr. 10, 11 og 47. Om dette Spørgsmaal skal Mindretallet indskrænke sig til at henvise til Lovforslaget 1925—26 §§ 13, 15 og 43—45 og Bilag 1 (med Underbilag) til det nævnte Lovforslag samt til den udførlige Drøftelse i Folketinget i Samlingen 1925—26 (Folketingets Forhandlinger Spalte 3343—44, 4238—4453 og 4571—4706).

Udvalgets Flertal er af den Opfattelse, at dette Spørgsmaal endnu ikke er modent til Løsning. Indenfor Flertallet er Meningerne om Ønskeligheden af en Reform paa dette Omraade i øvrigt delte, men man er enig om at ønske saavel dette Spørgsmaal som Spørgsmaalet om mulige andre Ændringer vedrørende Højesterets Organisation, det mindste Antal Dommere, hvis Medvirken kræves m. v., overvejet enten i en særlig dertil nedsat mindre Kommission eller i det staaende Retsplejeudvalg.

Hvad særlig angaar Spørgsmaalet om Sagføreres Adgang til at procedere for Højesteret, er Forholdet det, at et Mindretal (Borgbjerg, Knud Hansen, Mathilde Hauschultz, Jørgensen, Hans Rasmussen og L. D. Rasmussen) i forrige Samling stillede to Rækker Ændringsforslag, en principal og en subsidiær, under Nr. 16, 25—31 og 33—40*). Disse har været tilstillet Højesteret, det staaende Retsplejeudvalg og Sagførerraadet til Erklæring, hvorefter der af Justitsministeriet er udarbejdet et Udkast til visse Ændringer, se herom Bilag 7 og 8 med Underbilag.

Der er herefter i Udvalget opnaaet Enighed om en Række Ændringsforslag, Nr. 23, 25, 26, 33, 59 og 91, der alle er tiltraadt af Justitsministeren, hvorefter de forannævnte Ændringsforslag ikke paa ny er stillet. De findes optrykt i Underbilag 2 til Bilag 7.

Den Ordning, der nu foreslaas indført, gaar ud paa følgende: Prøven bevares

som Betingelse for almindelig Adgang til at procedere for Højesteret, dog saaledes, at den erstattes af en Prøvetid, 1½ Aar, i hvilken den prøveprocederende skal udføre mindst 4 Sager, hvoraf mindst 2 borgerlige (se nærmere Ændringsforslag Nr. 25), og saaledes, at Højesterets Præsident kan beskikke den paagældende til Udførelse af een Sag enten borgerlig eller kriminel, medens han i øvrigt selv maa skaffe sig Sagerne (se Ændringsforslagene Nr. 59 og 91).

For den Sagfører, der har haft Beskikkelse i 8 Aar og i øvrigt opfylder Betingelserne for at blive Højesteretssagfører, aabnes der dernæst ved Ændringsforslag Nr. 26 Adgang til i visse Tilfælde at møde for Højesteret, nemlig naar han — personlig eller ved autoriseret Fuldmægtig — har ført Sagen i den foregaaende Instans, og Sagen nu ved Initiativ fra Modpartens Side indbringes for Højesteret.

Forslaget er Udtryk for et Kompromis mellem det ovennævnte Mindretal, der kunde have ønsket at gaa langt videre men i det opnaaede ser et Skridt i den rigtige Retning, og Flertallet, af hvilket nogle er enige i den Betragtning, at Prøven i sin nuværende Skikkelse og dens Resultater giver Rum for en berettiget Kritik, men som i det hele ikke anser Spørgsmaalet for modent til Løsning og derfor ønsker det overvejet sammen med de øvrige Forhold vedrørende Højesteret. Naar Flertallet har kunnet slutte sig til Forslaget, har det paa den ene Side været ud fra det Synspunkt, at der formentlig kan være nogen Rimelighed i, at den Part, der af Modparten paatvinges en Sag for Højesteret, hvis han ønsker det, kan faa sin Sag ført af den Sagfører, der har vundet den for ham i forrige Instans. Paa den anden Side lægger man Vægt paa, at det ved det foreslaaede er udelukket, at Udvidelsen kan medføre, at Appellsageres Antal forøges, et Moment, der maa antages at være af Betydning ogsaa for Højesterets

*) Et andet Mindretal (Elmquist), der i og for sig kunde have ønsket at være Medforslagsstiller, afstod foreløbig herfra af Gruude, for hvilke er gjort nærmere Rede i forrige Betænkning.